

PERE, L'HOME

Santiago Marrè i Burcet

Els que tenim la sort de conèixer en Pere Català i Roca ens hem de sentir afortunats.

Fa una vintena d'anys que, amb motiu de la bogeria dels entusiastes del cinema 9,5 (conegut per *Pathè Baby*), un bon amic el va portar a Calella per fer de jurat de les projeccions que realitzàvem. Des de llavors en Pere va quedar "enganxat" a l'activitat de la nostra entitat fotocinematogràfica i la meua relació amb ell ha anat creixent dia a dia. D'aquest català de soca-rel, sóc après a estimar més el nostre país.

Historiador, fotògraf col·laborador de l'editorial Dalmau per vincle familiar... sap què és passar-ho malament en aquells moments en què publicar en català era temerari.

En escoltar les seves narracions sobre els castells, tens la sensació, atesa la seva màgica sensibilitat, de reviure les vivències de què les pedres són testimoni.

En el camp fotogràfic en Pere ha estat i és per a molts un mestre. D'un no res en surt allò que sols ell ja veu ans de plasmar-ho sobre el paper fotogràfic. El que el profà no ha sabut veure abans de prémer el disparador, ell amb la seva intuïció ja en veu el resultat. De la nostra ciutat, Calella, en el decurs dels anys ha aconseguit un arxiu de fotografies amb detalls que, nosaltres, els nadius, no hem sabut captar. De la forma més discreta, sense adonar-te'n... clic.

Aprofitant l'oportunitat que em dóna *Quaderns de Vilaniu*, he de deixar constància que en Pere és un enamorat de Valls, el seu poble natal. Tinc la seguretats que els vallencs el recordeu i el mimeu amb tota estima. Enamorat dels castellers, sempre

que en té ocasió, en parla. És un propagandista de la seva terra! Els de Valls esteu de sort.

Va donar-me a conèixer l'Alguer, aquest oasi de la nostra llengua, i mossèn Manunta, alguerenc que va dedicar part de la seva vida a mantenir i ampliar el català dins aquest petit territori. Mossèn Manunta ens féu una xerrada a Calella acompanyada d'una interessant projecció de diapositives. Es transforma quan en parla.

L'Alguer és aquest petit espai de l'illa de Sardenya on es parla el català i per al qual ell té una estima que sols sabem aquells que coneixem en Pere. De l'anecdolari dels seus viatges fets a l'Alguer se n'aprofita tot. En Pere és l'enllaç, l'ambaixador, entre Catalunya i l'Alguer. No en va n'és fill adoptiu. La senzillesa d'en Pere és patent.

Sabut és de tots que en Pere gaudeix de la Creu Sant Jordi de la Generalitat, merescuda, sí, molt merescuda. En Pere segueix treballant i donant a conèixer el nostre país. Investiga, escriu, fotografia tot allò que forma part de la nostra història.

En Pere és un home senzill, que no fa remor, però la seva petja queda marcada. Un dels seus valors és la memòria excepcional de què gaudeix, acompanyada d'una fluïdesa de mots en totes les matèries que coneix (que són moltes), tot plegat fa que sigui un privilegi escoltar-lo. Avui, a través de *Quaderns de Vilaniu*, aquesta petja veu la llum i queda palès el seu saber fer. Tots t'estimem.

La meva millor fotografia?: haver-te conegut.

Per molts anys, Pere!

Pere Català i Roca a l'Alguer, l'any 1959, a la porta de la casa del general Catardi, amb aquest i tres noies: M. Carme Dalmau i Dalmau (la qual dos anys més tard seria la seva esposa), Maria Julià i M. Eugènia Dalmau. ARXIU PERE CATALÀ I ROCA